

[Ivar Nørgaard.]

ordninger brød sammen og vi mistede store valutaandtægter.

Jeg er bange for, at grunden til, at regeringen møder frem med et forslag af denne art, er, at regeringen er hæmmet i at føre en fornuftig politik på dette område af sine egne liberale dogmer, for man kan udmærket opnå det samme formål, som regeringen ønsker, nemlig at fordele byrderne anderledes, hvad angår fødevarerpriserne, uden at lave stop for producenternes priser. Det, der nemlig sker, hvis man gennemfører et stop for producenternes priser, er, som også hr. Maigaard var inde på, en risiko for, at man så også mister indtægterne ved eksport.

Men hvis man ikke var så hildet i liberale dogmer, at man var så bange for særordninger, sådan som den nuværende, liberale regering er det, så var der jo intet i vejen for, at man kunne sænke priserne på fødemidler og indføre en beskatning på landbrugets indtægter ved salg af disse fødemidler. Det har vi flere gange fremhævet under drøftelser i markedsudvalget, men fra regeringens side har man hele tiden modsat sig dette princip, idet man går stærkt imod de såkaldte særordninger eller særbeskatninger af et erhverv.

Det tror jeg er symptomatisk for denne regering og dermed også et udtryk for denne regerings øvrige vanskeligheder på det økonomiske område, dette at man er så bange for at gennemføre særordninger, det, man med et finere ord kalder selektiv politik. En regering, der ikke vil anvende særordninger, kan simpelt hen ikke løse dette lands økonomiske problemer.

I lang tid havde liberalister indvendinger imod at bruge en konjunkturudjævrende finans- og kreditpolitik, og man troede, at arbejdsløsheden i 1930'erne nærmest var en naturlov. Efterhånden overbevistes selv liberalister om, at man burde over- og underbalancere budgettet og føre kreditpolitik for at skabe fuld beskæftigelse. Efterhånden erkendte selv borgerlige regeringer, at det er regeringernes ansvar, om man har fuld beskæftigelse eller ej.

Men den arbejdsløshed, man har her i landet i øjeblikket, den kan ikke fjernes ved disse generelle virkemidler, for det, der er sket, er som bekendt, at én væsentlig råvare, nemlig olien, er 3-4-doblet i pris, hvilket

betyder, at vi er blevet fattigere, mellem 4 og 8 pct. fattigere her i landet. Vi kan ikke løse dette problem ved liberale metoder. Det er det, regeringen hidtil har gjort, anvendt liberale metoder og overladt det til markedskræfterne, og hvad er der sket? Ja, der er sket det, at problemet er blevet løst ved arbejdsløshed.

Tager vi et andet eksempel: boligbyggeriet. Det kan heller ikke løses ved liberale metoder. Liberalisterne tror, at man kan tilpasse boligbyggeriets størrelse ved at forandre renten op og ned. Virkeligheden er anderledes. Dengang renten var 10-12 pct., da byggede man stadig for meget. Nu, hvor den er 14-15 pct., er man holdt op med det, simpelt hen fordi man ikke ved at sætte renten i vejret kan dirigere byggeriets mængde. Man kan nå over et vist punkt, og når man når det, så stopper det helt. Hvis man vil bygge 40.000 boliger, som regeringen og socialdemokratiet jo er enige om at man bør, så bør man anvende særordninger eller selektive metoder, men det er i strid med liberal tankegang, med liberale dogmer. Derfor er det særdeles svært for en sådan regering at løse boligproblemet, byggeproblemet, og det er altså også særdeles svært for en sådan regering at beslutte sig til de midler, der er nødvendige, hvis man skal genskabe den fulde beskæftigelse. Det kræver styring, det kræver særordninger, der er styret af samfundsmagten. Det tør regeringen ikke.

Det eneste punkt, hvorpå den har mod til at forlade sine liberale principper, er, når det drejer sig om at gennemføre indgreb over for arbejdsmarkedet. Men når det drejer sig om at styre ressourceforbruget, kommer man ikke med forslag, og det er efter min mening påkrævet.

Jeg skal vende tilbage til det første punkt og direkte sige til regeringen, at jeg håber, man vil møde op i markedsudvalget, for man skal jo have dette folketings mandat. Hvis det er denne regering, der skal føre disse forhandlinger, så skal man have dette folketings mandat til at forhandle med fællesmarkedet om, hvordan de skal administrere landbrugsordningerne her i Danmark. Det kunne man helt have undgået, hvis man havde valgt at gennemføre sociale ordninger med lavere priser på fødemidler ud fra sociale kriterier og med en særbeskatning af landbrugets derved opståede større